

Min elskede, trofaste, kjærlige mann, vår bedende far, svigerfar, morfar og oldefar, bror, svoger og onkel

Arthur Conrad Gundersen

sovnet lykkelig inn i troen på sin Frelser.

Tenvik, 6. mars 1981.

Jennie

Liv Sten
Esther Kjell
Erna Finn
Unni Ragnvald
Barnebarn og oldebarn

Begraves fra Krematoriet torsdag 12. mars kl. 12.00.

*Borte fra legemet
hjemme hos Herren.*

Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven. Vennligst ingen blomster til hjemmet.

Begravelse

Arthur Conrad Gundersen er begravet ved Unnersbo kirkegård under stor deltakelse av slekt og venner. Forstander Torp i Betania forrettet og talte over ett ord fra Matt. 22. – Kongesønnens bryllup. Han sa bl.a. at dette var et ord Gundersen var spesielt glad i og opptatt av, og de hadde mange ganger samtalt om dette. Han framholdt Arthur Gundersen som et fint, stillfarende tenkende menneske, som særlig hadde stor omsorg for sin familie. Gundersen var en åndshøvding, med en spesiell gave til å tolke Guds ord. Hans forkynnelse var så rik og klar, at hans taler er husket fra år tilbake.

Arthur Dyreng la ned krans fra Betania og tolket menighetens takk. Plassen etter Gundersen i menigheten blir vanskelig å fylle, sa han.

Som avslutning sang forsamlingen «Jeg er i Herrens hender». Pastor Kjeld Sundby, avdødes svigersønn, sang solo og takket for deltakelsen på familiens vegne.

KORSETS SEIER, lørdag 14. mars 1981

Arthur C. Gundersen død

Predikant Arthur C. Gundersen, som har virket som forstander og evangelist i mange år og som har tjent som eldste i Larvik, døde natt til lørdag 7. mars på Larvik sykehus. Han ble 77 år. Nærmere omtale senere.

ØSTLANDS-POSTEN tirsdag 21. juli 1981

Hjem til Gud

Eldste Tormod Egelid, Vennesla har fått hjemlov. Det var søndag morgen budskapet kom til menigheten om at vår bror Tormod Egelid døde på Ullevål sykehus lørdag 18. juli. Det var virkelig et sjokk for oss alle. Han virket frisk like til det siste, og alle, også han selv, regnet med at operasjonen skulle gå fint. Men Herren ville det annerledes. I en alder av 48 år kalte Gud ham hjem, og savnet er stort for dem som sitter igjen.

Familien Egelid kom flyttende fra Larvik til Vennesla for vel 7 år siden og ble aktive i menighetens virke i søndagsskolen, musikken og også ellers. I menighetsmøte 22. januar 1980 ble han valgt inn som menighetens eldste, en gerning han har skjettet til menighetens glede og gagn.

Tormod var en fredens mann i alle ting, og Guds ord stod for ham som høyeste myndighet. Hjemmet og familien var ett av høydepunktene, og når vi kom hit, ble vi slått av en harmonisk fred, Guds velsignelse hvilte over hjemmet. Bønnens ånd var rådende,

og han lærte sine barn å be fra de var små. I dag er de som er frelst med i menighetene der de bor.

Før familien Egelid kom til Vennesla, var de bosatt i Larvik og tilhørte menigheten Betania der. Der hadde de også en stor venneskare og var elsket av alle.

Begravelsen fant sted fredag 24. juli fra Filadelfia, Vennesla, under meget stor deltakelse. Foruten sang og tale av forstander Odd Bergum, fikk vi også høre sang av Irene Iversen.

Bergum fikk bære fram et trøstens budskap og tegnet et fint bilde av vår bror som nå er hjemme hos Herren.

I minnefesten etterpå, som samlet mange venner, fikk vi høre om forskjellige sider ved vår bror. På hans arbeidsplass, Hunsfos Fabrikker, ble det sagt at i disse 7 år var han aldri sint, oppfarende, eller i dårlig humør, men en fredens mann som gjorde sitt arbeid til alles tilfredshet. Mange tilreisende fra Larvik og andre steder benyttet anledningen til å minnes vår bror, og

Min elskede mann, vår eigode far, svigerfar, bestefar, bror og svoger

Tormod Ernst Egelid

vandret hjem til Gud.

Vennesla, 18. juli 1981.

*Borte fra legemet,
hjemme hos Herren.*

Jenny

(f. Brennevann)

Arild Torbjørn
May Brith
Esther Asbjørn
Magne Solfrid
Terese

Barnebarn, brødre og søstre Øvrige familie

Blomster og kranser ønskes ikke, men en gave til misjonen.
Begraves fra Filadelfia, Vennesla, fredag 24. juli kl. 12.00.

han fikk et fint vitnesbyrd av dem alle. Vi ønsker hans hustru Jenny, barna og svigerbarna og barnebarna Guds rike velsignelse, og lyser fred over Tormod Egelids minne.

J. Halvorsen

KORSETS SEIER, lørdag 8. august 1981

† Hjem til Gud

Forstander Arthur C. Gundersen sovnet stille inn 7. mars for å være med Herren. Skal man skrive noe om Gundersen, vår kjære, avholdte bror, blir våre ord så altfor fattige. Han levde et fint og hellig liv, ikke bare i menigheten og på talerstolen, men også i det daglige liv. Undertegnede hadde den glede å arbeide sammen med ham i over 20 år, og han var respektert av alle.

Gundersen var en utpreget tekstforkynner, og hans budskap var alltid salvet av den Hellige Ånd. Man hadde alltid utbytte av å høre ham talte, man fikk noe med seg. Mange er de som husker hans forkynnelse fra år tilbake.

Gundersen ble frelst i Betania, Larvik, som en ung mann i 1921, og det varte ikke lenge før han dro ut på sin første evangelisttur, sammen med Arne Dahl. Ca. 25 år gammel drog han ut som heltidspredikant. Han fikk i denne

tid mange kall som forstander, men det ble Notodden som fikk gleden av å ha ham som hyrde. I 1947 sviktet helsen, og han ble avskåret fra å tale. I denne tid arbeidet han hos grosserer Pater Bjerck. Han ble nå knyttet nærmere til sin hjemmemenighet, der han var eldste i ti år, av og til når han var frisk, deltok han som taler, og det var en fryd å lytte til det budskap han brakte. De siste år måtte han ta det med ro, men var med i ånden og gledet seg over de gamle bibelske sannheter.

Savnet etter vår kjære bror blir stort i menigheten, og aller mest for hans kjære hustru Jennie, som stod ham bi i alle år. Må Herren styrke deg og dine barn i savnet etter en god og kjærlig mann og far. Vi lyser fred over Arthur C. Gundersens minne.

★

Torsdag 12. mars ble Arthur C. Gundersen begravd fra Undersbo krematorium under stor deltakelse fra slekt og venner. Forstander Willy Torp forrettet og leste fra Matt. 22 om kongesønnens bryllup. Han minnet om den fine ånd Gundersen var besjelet av og om hans fine ferd i menigheten. Eldste Arthur Dyreng la på krans fra menigheten, og takket for tiden vi hadde hatt en så fin og ydmyk bror, som hadde gitt oss så meget godt fra Herrens ord. Avdødes svigersønn sang solo, og takket alle framfotte for deltakelsen. Forstander Torp forrettet ved graven og lyste fred over Gundersens minne.

A. Dyreng

Henry Håkonsen minnes «svundne tider»

Med modellskuter og hagearbeid som store interesser

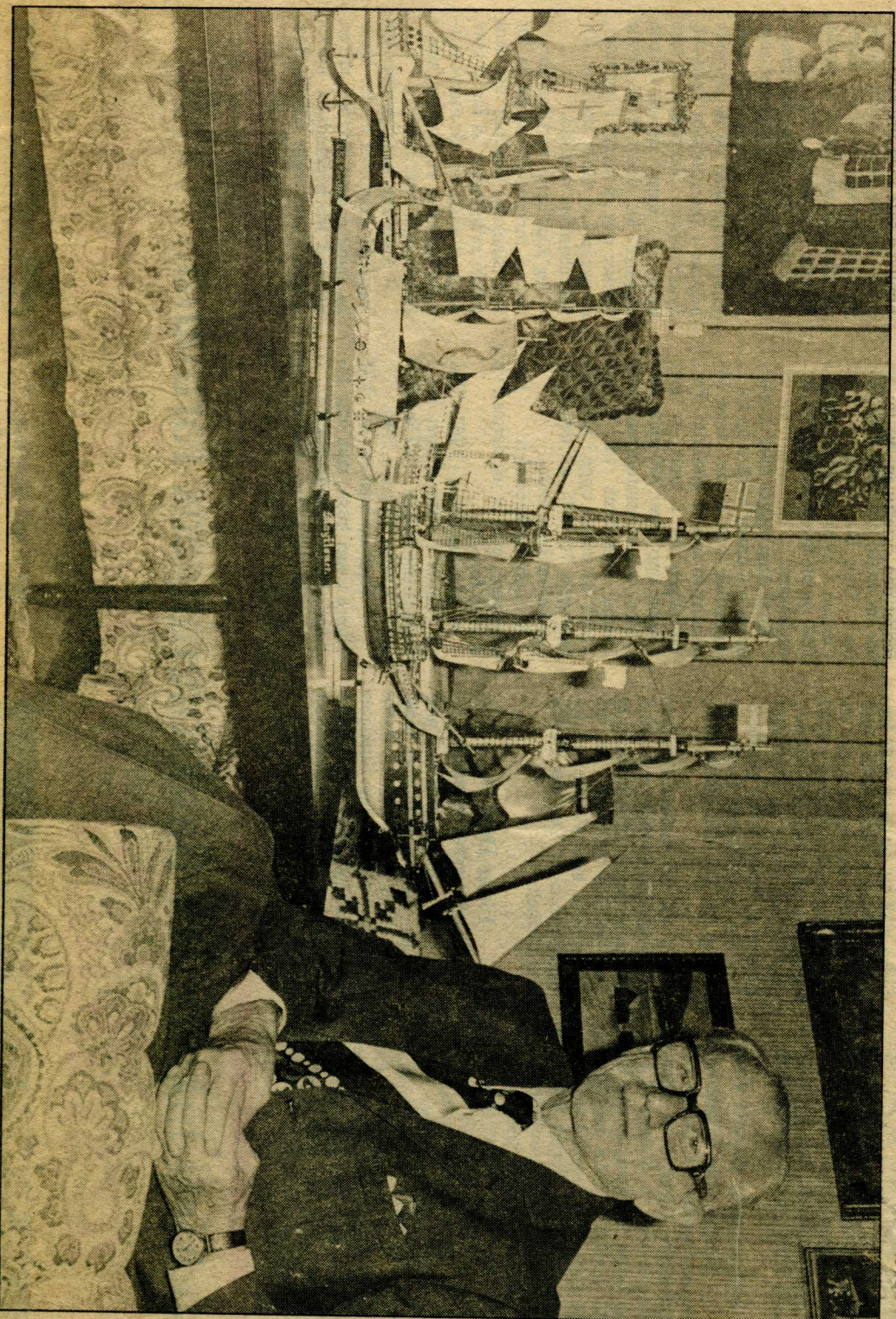
— Jeg har aldri følt meg så ung som etter at jeg ble pensjonist. Nå gjør jeg alt det jeg hadde lyst til, men ikke tid til tidligere. Mine to store hobbyer er hagearbeid og bygging av modellskuter. Ja, også å gå turer da. Jeg har alltid vært et naturmenneske, elsker å plukke bær, oppleve alt det vakre i naturen.

ØH Kristin V. Berntsen

Henry Håkonsen rundet de sytti i går. Han ikke bare føler seg ung, men ser spenstig og ungdommelig ut. At han er sprek skulle hans praktfulle hage på Grønneberg gi klare bud om. Den store tomta er overstrødd av blomster og prydbusker som bærer preg av å få skikkelig stell.

— Vegvesenet tok huset vårt på Kiili for seks år siden. Det var vondt å skille seg av med det som var hjemmet mitt gjennom 35 år. Jeg trodde ikke jeg skulle greie å opparbeide en fin hage her oppe på Grønneberg. Jeg regnet meg for gammel til det. Men det skulle vise seg at jeg orker. Tomta var overstrødd av stein da vi flyttet hit.

Da jeg hadde ryddet all steinen var det nok til et helt steingjerde. Deretter spavendte jeg all jorda ved handkraft. Litt av en jobb! Sigurd, kona mi, har sådd og plantet. Denne hagen er hjertebarnt til oss begge. Hun stel-

Henry Håkonsen med noen av skutene han har laget de tre siste årene

Bygging av modellskuter, er en hobby Henry Håkonsen startet med i pensjonsalderen.

— Da jeg ble pensjonist kunne jeg ikke bare sette meg ned med hendene i fanget. Noe måtte jeg gjøre på høst- og vinterdager når jeg ikke kunne jobbe i hagen. Jeg kjøpte meg et byggesett, og fikk snart stor interesse for arbeidet. Båtene er av plast, og jeg har derfor fylt dem med gips for å få litt tyngde på den.

Den siste skuta Håkonsen laget, har han gjort selv helt fra grunnen. Materialene i skuta har han skjørt til uten noen ferdiglagede modeller.

— Det er en sen jobb, men moro. Det ligger mange arbeidstimer bak disse båtene, så de er for dyrbar til å selges.

— Du arbeidet i en årrekke på Impregneringen?

— Ja, 45 år var jeg der. Det hender fremdeles de ringer og ber meg ta noen småjobber. Det var en fin arbeidsplass. Mye slit, men jeg trivdes. Da jeg begynte på Impregneringa gikk alt manuell. Vi prøvde alltid å finne

«lureste måte å lette arbe' på» — lettet tunge løft ved hjelp av planker og ruller.

— Impregneringa var ikke min første arbeidsplass, sier Håkonsen. Min første jobb fikk jeg som ellevering. Vi bodde på Karistranda da, og jeg gikk fremdeles på skolen. På den tiden gikk det en gangbro over Kanalen ut til der Rockwool og Smelteverket ligger nå. Nå hadde det seg slik at denne gangbrua ble ødelagt, og derfor ble jeg spurt om å være fergemann over kanalen. Jeg fikk en svært pram som jeg rodde arbeidene i hver morgen og kveld. Prammen var tung å ro for en liten pjokk, vet du. Men arbeidsfolka var koselige folk, og de rodde for meg.

For dette fikk jeg 27 kroner uka, svært penger for en liten guttunge. Ja, da skal jeg si jeg var kar.

— Ikke mange åra etter, jeg var vel tretten år, begynte jeg hos Marcussen. Det var såpefabrikk like ved Munkén, og der var jeg ansatt i åtte år. Jeg fikk en flott varesykkkel, Larviks første, og med den syklet jeg til ba-

kere og kjøpmenn med glær. Lønna var ikke så stor, men det var dårlige tider, og jeg var overlykkelig over å ha en jobb. Alle mennesker hadde det vondt på den tida. Jeg bruker si jeg har opplevd trelthida. Halve byen var arbeidsledig, og den andre halvparten hadde sesongarbeid.

— Du er født og oppvokst i Larvik?

— Jada, vi — mor, far og ni barn — holdt til i Strandgata ved Karistranda. Min barndom var lys og lærerik, og det har betydning alt for meg senere i livet. En rik barndom er den beste ballast en kan ha med seg på livets vei. Det er lettere å greie motgang og vansker, når livet har hatt et godt utgangspunkt.

— På en dag som denne strømmer barndomsminnene på, sier Henry Håkonsen. Jeg får lyst til å rope ut: «Mor og far kan dere høre meg nå. Takk for at dere var så snille mot oss.» Far var snekker og båtbygger. Han bygde hus om dagen og båtter om kvelden. Vi lærte mye av han og fikk snekkerblod i årene.

Han bygde sykter, alkebåter og prammer som var så lettrodde at det var en fryd å ro dem. Vi unge, hadde båter utstyrt med tre par årer som vi rodde omkapp med motorbåtene på Larviksfjorden. Mor var trygghet og lys. Hun forstod våre sorger og bekymringer, og det var hun som dro i bønnesnora når det

løynt på. Hun hadde omtanke for oss, men også for våre lekere kamerater. Jeg husker godt en jul hvor gutta kom og ropte: «Einar og Henry, kom ut da. Vi skal bygge snøfesting». Ja, det ville være moro, men vi måtte hogge juleveden først. Snart var fem-seks lekerekamerater der og hjalp til. Plutselig stod mor der, smilende, med et stort brett julebakt og kakao. Da skal jeg si det ble fest i båtbyggeriet og vedskjulet til far.

— Alt var ikke bare fryd og gammen, vi fikk oppleve harde tider også. Børstrakket i USA, det rike landet i vest forandret hele tilværelsen. Lille Norge ble preget av arbeidsløshet, tvangsauksjoner og sorger. Like etter

kom Hitler-Tyskland med sine 3 millioner arbeidsløse. 2. verdenskrig kom, en krig så fryktelig som verden aldri hadde sett maken til. Rik og fattig var ikke lenger noen forskjell, folk skrek de var i ruin, det ble bedt i kirker og bedehus. Men livet gikk videre, tross alle prøvelser.

— Vi sultet aldri. Når det knep som verst, tok far fiske-redskapen og rodde på fjorden. Så mat hadde vi.

Henry Håkonsen har mye og minnes fra sin rike barndom. Han er glad for alle de lyse minner han kan se tilbake på.

— Livet mitt har vært og er rikt, sier han. Sigrid og jeg stor-trives med tilværelsen. Vi er med i pinsmenigheten hvor vi har mange venner, spiller og synger. Vi har et godt hjem og noen fantastiske naboer. Ungdommene her på Grønneberg hilser og vinker bestandig, selv de som ikke kjenner oss. Ungene kommer med blomster. Vi har aldri hatt det så godt og føler det som om vi fremdeles er i ungdommens vår, sier en fornøyd syttitåring.

Ved

Inger Frøvik's

begravelse

tirsdag 7. september 1982

Min inderlig gode mann, vår omsorgsfulle far, vår gode svigerfar og farfar

Enok Andersen

tok Jesus hjem til seg i dag.

Larvik, 23. januar 1983.

Kaspara
Johannes   Jane
Jan Robert   Sylvia
Barnebarn

Begraves fra Krematoriet fredag 28. januar kl. 12.00.

Begravelse

Enok Andersens begravelse fant sted fra Larvik krematorium.

Sørgehøytideligheten ble innledet med at Laila Eliassen, akkompagnert av organist Trygve Kåsin, sang «Jag har hørt om en stad». Unisont sang man så «Lover den Herre».

Misjonskirkens forstander, Aksel Pedersen, forrettet. Han bar først fram en hjertelig takk fra hustru, barn, svigerbarn og barnebarn i tilknytning til en blomsterdekorasjon på båren. Han knyttet ellers sin tale til Johannes evangelium, 17. kapittel, 2.-3. vers: «For du har gitt ham makt over alt som heter menneske, for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham. Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste

sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus». Etter talen ble unisont sunget «Herfra mitt Sion jeg skuer» og Laila Eliassen sang solo «O Herre, til hvem skulle vi dog gå hen».

Det ble lagt blomster på båren ved Skogsletten med en varm og inderlig takk fra venner. Likeså ble det lagt på båren blomster fra Pinsemenigheten Betania med en hjertelig takk for alt ved Kristian Østerhaug.

Mens organisten spilte «Det er solskinn i min sjel i dag», ble båren ført ut fra Krematoriet. Ved graven ble det før og etter jordpåkastelsen sunget et vers av «Så ta da mine hender».

På familiens vegne takket forstander Pedersen hjertelig for all utvist deltakelse.

BEGRAVELSE

ENOK ANDERSEN ble begravet fra Krematoriet fredag 28. januar. Det var forstander Aksel Pedersen som forrettet. Organist var Trygve Kåsin og solist Laila Eliassen.

Sørgehøytideligheten ble innledet med solosang «Jeg har hørt om en stad» og før talen sang forsamlingen «Lover den Herre, den mektige konge, med ære». Forstander Aksel Pedersen talte over Joh. 17,2-3: «For du har gitt ham makt over det som heter menneske, for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham. Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt Jesus Kristus.»

Etter talen sang forsamlingen «Herfra mitt Sion jeg skuer».

Forstander Pedersen i Misjonskirken knyttet en hjertelig takk fra hustru, barn, svigerbarn og barnebarn i tilknytning til blomsterdekorasjon på båren. Det ble lagt på blomster ved Skogsletten med en varm og inderlig takk fra venner. Videre ble det lagt på blomster fra pinsemenigheten «Betania» med en hjertelig takk for alt ved Kristian Østerhaug.

Til utgang ble spilt «Det er solskinn i min sjel i dag» og før og etter jordpåkastelsen ble sunget to vers av «Så ta da mine hender».

Forstander Pedersen takket hjertelig for deltakelsen på familiens vegne.

Begravelse

Johannes Rødbøl er begravet fra Larvik krematorium.

Sørgehøytideligheten ble innledet med at Laila Eliassen, akkompagnert av organist Trygve Kåsin, sang «Korset lyser hele veien». Unisont ble så sunget «Bedre kan jeg ikke fare».

Forstander Berg forrettet. Han talte over Romerbrevets 14. kapittel, 8. vers: «For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Enten vi da lever eller dør, så hører vi Herren til». Han frembar deretter en hjertelig takk fra familien til blomster som var lagt på båren og en takk fra menigheten i Betania til blomster på båren.

Unisont ble så sunget «Nærmere deg, min Gud», og Laila Eliassen sang solo «Snart gryr en lys og evig morgen». Før og etter jordfestingsritualet ble sunget vers av «Så ta da mine hender». På familiens vegne takket forstander Berg hjertelig for deltakelsen.

mandag 28. mars 1983

Min kjære mann, vår kjære far, svigerfar, bestefar, bror, svoger og onkel

Johannes Rødbøl

sovnet stille inn i dag i troen på sin Frelser.

Nanset, 26. mars 1983.

Nelly
Åge   Kari
Bjerg   Willy
Barnebarn
Øvrige familie

Begraves fra Krematoriet tirsdag 29. mars kl. 11.00.

